

De to ordninger, der siden 1959 er blevet forlænget to gange, nemlig i 1962 og 1963, har begge karakter af en erstatning til centralkommunen i forbindelse med ophævelse af kommunal erhvervsbeskatning af omegnskommunernes skatteydere. Erhvervsbeskatningen faldt bort i de 9 byområder i 1959, men var allerede i 1937 bortfaldet mellem København på den ene side og Frederiksberg og Gentofte på den anden. De i forbindelse med erhvervsskattens ophævelse i visse byområder i 1959 fastsatte tilsvær udgør årligt i alt godt 20 mill. kr., hvoraf ca. 15 mill. kr. betales København af dennes omegnskommuner.

Ved fremsættelsen af lovforslaget påpegede *indenrigsministeren*, at „selv om afløsningstilsvarene har været fikseret siden 1959-60, har der alligevel som følge af den stedfundne almindelige forøgelse af den kommunale personbeskatning fundet en ikke uvæsentlig formindskelse af tilsværbeløbenes betydning sted. Medens afløsningstilsvarene i skatteåret 1959-60 således betød en belastning for de betalende omegnskommuner svarende til gennemsnitlig ca. 7 pct. af deres udskrivning af opholdskommuneskat, udgør tilsværbeløbet for indeværende skatteår kun gennemsnitlig ca. 4 pct. af omegnskommunernes udskrivning af opholdskommuneskat. De i 1959 fikserede udligningstilsvær, der årligt svares til Københavns kommune, udgør ca. 16,8 mill. kr. for Gentoftes vedkommende og ca. 8,1 mill. kr. for Frederiksbergs vedkommende.

Når de omhandlede afløsnings- og udligningsordninger nu atter foreslås forlænget uændret, er motiveringen i det væsentlige den samme som ved sidste forlængelse, nemlig at undgå de mindre heldige virkninger, en revision af ordningerne vil kunne have på forløbet af de forhandlinger og undersøgelser, der stadig finder sted i Hovedstadskommunernes Samråd angående løsningen af en række organisatoriske og økonomiske problemer inden for hovedstadsområdet. Jeg mener heller ikke at kunne se bort fra, at arbejdet i forskellige udvalg, såsom udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen og byrdefordelingsudvalget, vil kunne få betydning for udformningen af den eventuelle fremtidige udligning mellem visse kommunegrupper.

Under hensyn til de nævnte uafklarede forhold har jeg ment at burde foreslå en yderligere udskydelse af revisionen af denne lovgivning, og jeg har i så henseende ikke fundet, at udskydelsen bør ske for et kortere tidsrum end 2 år.“

Lovforslaget gik direkte fra 1. til 2. behandling, uanset at der fra flere sider blev givet udtryk for en større eller mindre betænkelighed ved forlængelsen.

Efter 2. behandling henvistes det imidlertid til udvalgsbehand-